

ΑΠΟΦΑΣΗ 222 /2019

(αριθμός κατάθεσης δικαγωγού: 195/31/2018)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από την Δικαστή Αλεξάνδρα Παπαχρίστου, Πρωτοδίκη, την οποία όρισε η Πρόεδρος Πρωτοδικών που διευθύνει τα Πρωτοδικεία, και τη Γραμματέα Ευμορφία Δέλλιου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 26^η Σεπτεμβρίου 2018, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ-ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: Νομικού Προσώπου Ιδιωτικού Δικαίου με την επωνυμία

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ-ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ:

Οι εφεσίβλητοι-εναγόντες κατέθεσαν στα Ειρηνοδικεία Αργαίας την από 05-05-2017 και με αριθμό κατάθεσης 22/19-05-2017 αγωγή τους κατά του εκκαλούντος-εναγομένου, επί της οποίας εκδόθηκε η με αριθμό 127/2017 απόφαση του προαναφερθέντος Ειρηνοδικείου, το οποίο, δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων, δέχτηκε την αγωγή ως προς τη νομική και

ουσιαστική της βασιμότητα. Κατά της τελευταίας παρατινείται το εκκαλούν, με την κρινόμενη, από 02-02-2018 και με αριθμό κατάθεσης 3/2018 έφεσή του, που κατέθεσε στη Γραμματεία του ως άνω Ειρηνοδικείου και η οποία προσδιορίστηκε με την με αριθμό 195/31/02-02-2018 έκθεση κατάθεσης δικογράφου για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και εγγράφηκε στο πινάκιο.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ, η οποία εκφωνήθηκε νόμιμα με τη σειρά της από το οικείο πινάκιο, κατά την αναγραφόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στις προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ**

Η υπό κρίση έφεση του εκκαλούντος κατά της με αριθμό 127/2017 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αρναίας, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία των περιουσιακών διαφορών κατά τις ειδικότερες διατάξεις των εργατικών διαφορών, έχει ασκηθεί νόμιμα και εμπρόθεσμα, δηλαδή εντός της προβλεπόμενης στη διάταξη του άρθρου 518 παρ. 1 εδ. α' ΚΠολΔ τριακονθήμερης προθεσμίας, καθώς η εκκαλούμενη επιδόθηκε στο εκκαλούν την 08-01-2018 (βλ. τη με αριθμό 1136Γ/08.01.2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της Περιφέρειας του Εφετείου Θεσσαλονίκης με έδρα την Χαλκιδική Νικόλαου Πλάτσα), το δε εκκαλούν κατέθεσε την υπό κρίση έφεση στη Γραμματεία του Πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου την 02-02-2018 (βλ. τη με αριθμό 3/2018 έκθεση κατάθεσης δικογράφου) και φέρεται παραδεκτά προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου που είναι αρμόδιο για την εκδίκασή της (άρθρα 18 παρ. 2, 511, 513 παρ. 1β, 518 παρ. 2 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική βασιμότητά της, κατά την ίδια διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρο 614 αρ. 3 ΚΠολΔ) εφαρμοζόμενων των ειδικότερων διατάξεων για τις εργατικές διαφορές (άρθρα 621-622 ΚΠολΔ), χωρίς την απαιτούμενη κατάθεση παραβόλου κατ' άρθρο 495 παρ.3 ΚΠολΔ, καθώς πρόκειται για εργατικές διαφορές (άρθρο 614 παρ. 3 ΚΠολΔ), για τις οποίες η ανωτέρω υποχρέωση δεν ισχύει.

Με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εξέθεσαν ότι τυγχάνουν εργαζόμενοι με σχέση εξαρτημένης εργασίας της εναγόμενης δημοτικής κοινωφελούς επιχείρησης, με συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, διαρκώς παρατεινόμενες, απασχολούμενοι ήδη πριν από την ημερομηνία έναρξης των επίδικων αξιώσεών τους. Ότι μισθοδοτούνται από το εναγόμενο, αμειβόμενοι σύμφωνα με τις διατάξεις περί ενιαίου μισθολογίου (Ν. 3205/2003 και Ν. 4024/2011), που ρυθμίζουν τη μισθοδοσία των αντίστοιχων υπαλλήλων του Δημοσίου,

μεταξύ των οποίων και των ιδίων. Ότι το εναγόμενο Ν.Π.Ι.Δ. προέβη σε διαδοχικές περικοπές των επιδομάτων εορτών των Χριστουγέννων και Πάσχα και επιδόματος αδείας και, τελικά, στην πλήρη κατάργησή τους. Ότι, ειδικότερα, οι εν λόγω περικοπές είχαν ξεκινήσει με τις διατάξεις του άρθρ. 1 του Ν. 3833/2010, με τις οποίες περικόπηκαν κατά ποσοστό 30% τα επιδόματα Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, με αναδρομική ισχύ από την 01-01-2010. Ότι, δυνάμει των διατάξεων του άρθρου τρίτου του Ν. 3845/2010, τα εν λόγω επιδόματα περικόπηκαν περαιτέρω και καθορίστηκαν στα ποσά των 500,00, 250,00 και 250,00 Ευρώ αντίστοιχα, με αναδρομική ισχύ από την 01-06-2010, ότι με το άρθρο 16 του Ν. 4024/2011 (γενικό μισθολόγιο) επανακαθορίστηκαν στα ίδια ποσά με ισχύ από την 01-11-2011 και ότι με την υποπαρ. Γ1 «ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ» (περ. 1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» επήλθε ολοσχερής κατάργησή τους από 01.01.2013. Ότι η διάταξη με την οποία καταργήθηκαν τα ανωτέρω επιδόματα ως αντικείμενη στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 5 παρ. 1, 22, 25 παρ. 1 του Συντάγματος, στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., η οποία έχει κυρωθεί με το ν.δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ, στις διεθνείς συμβάσεις εγγραφής 87, 98, 150 και 151 και στο άρθρο 8 του Διεθνούς Συμφώνου για τα οικονομικά, κοινωνικά και μορφωτικά δικαιώματα, και δη ως αντικείμενη στις αρχές της ισότητας, της αναλογικότητας, του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, είναι αντισυνταγματική και αντίχυρη. Ενόψει των ανωτέρω, ζητούσαν να υποχρεωθεί το εναγόμενο να καταβάλει σε έκαστο εξ αυτών το συνολικό ποσό των 2.250,00 Ευρώ, το οποίο αντιστοιχεί σε επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και επιδομάτων αδείας για το χρονικό διάστημα από 1-1-2015 έως 30-4-2017, με τον νόμιμο τόκο από τον χρόνο που κάθε αγωγικό κανόνιο κατέστη απαιτητό, άλλως από την επίδοση της αγωγής. Τέλος, ζητούσαν να κηρυχθεί η εκδοθησόμενη απόφαση προσωρινά εκτελεστή και να καταδικαστεί το εναγόμενο στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων τους. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δέχτηκε την αγωγή και υποχρέωσε το εναγόμενο να καταβάλει σε κάθε ενάγοντα το ως άνω συνολικό χρηματικό ποσό των 2.250 Ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, κηρύσσοντας την απόφαση προσωρινά εκτελεστή για το ήμισυ του, επιδικαζόμενου σε έκαστο ενάγοντα, χρηματικού ποσού. Κατά της εν λόγω απόφασης παραπονείται τώρα το εκκαλούν-εναγόμενο με την κρινόμενη έφεση του, με λόγους έφεσης που ανάγονται στο ορισμένο της υπό κρίση αγωγής, καθώς και στη μη ορθή ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου, ζητά δε να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη απόφαση, προκειμένου να απορριφθεί καθ' ολοκληρίαν η αγωγή.

Η μισθολογική κατάσταση των υπηρετούντων στον δημόσιο τομέα αποτέλεσε, προς αντιμετώπιση της παρατεταμένης οικονομικής και δημοσιονομικής κρίσης των τελευταίων ετών, αντικείμενο συνεχών νομοθετικών παρεμβάσεων. (α) Στις 15.3.2010 δημοσιεύθηκε ο Ν. 3833/2010 «Προστασία της εθνικής οικονομίας- Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (Α'40) με τις διατάξεις των άρθρων 1, 2, 3, 7 και 8 του οποίου περικόπηκαν κατά ποσοστό δώδεκα τοις εκατό (12%) και με αναδρομική ισχύ από 01.01.2010 τα πάσης φύσης επιδόματα, αποζημιώσεις και αμοιβές γενικά, καθώς και τα με οποιαδήποτε άλλη ονομασία οριζόμενα και από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη προβλεπόμενα των λειτουργιών και υπαλλήλων και με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου των Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου (Ν.Π.Δ.Δ.) κλπ., ενώ μειώθηκαν κατά ποσοστό τριάντα τοις εκατό (30%) τα επιδόματα των Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς. Στην εισηγητική έκθεση του Ν. 3833/2010 «Προστασία της εθνικής οικονομίας- Επείγοντα μέτρα για την αντιμετώπιση της δημοσιονομικής κρίσης» (ΦΕΚ Α'40/15.3.2010), αναφέρεται ότι με αυτόν επιδιώκεται η «αντιμετώπιση των πρωτόγνωρων δυσμενών οικονομικών συνθηκών και της μεγαλύτερης δημοσιονομικής κρίσης των τελευταίων δεκαετιών, η οποία έχει κλονίσει την αξιοπιστία της Χώρας, έχει προκαλέσει μεγάλες δυσκολίες στην προσπάθεια κάλυψης των δανειακών αναγκών της και απειλούν σοβαρά την Εθνική Οικονομία». Επίσης, αναφέρονται μεταξύ άλλων, και τα εξής : « Η δεινή θέση των δημόσιων οικονομικών, λόγω του δημόσιου ελλείμματος και του δημόσιου χρέους που έφθασαν στα υψηλότερα επίπεδα στην ιστορία των δημόσιων οικονομικών της χώρας, σε συνδυασμό με τη χρηματοπιστωτική κρίση που περιόρισε την ρευστότητα στις διεθνείς αγορές, αλλά και το έλλειμμα αξιοπιστίας που εκθέτει τη Χώρα μας σε κερδοσκοπικές επιθέσεις, καθιστούν αναγκαία τη λήψη άμεσων δημοσιονομικών μέτρων για την εξοικονόμηση πόρων, με μείωση των δημόσιων δαπανών και αύξηση των φορολογικών εσόδων. Τα προτεινόμενα επείγοντα μέτρα είναι ανάλογα της άμεσης και επιτακτικής ανάγκης να προστατευθεί το εθνικό συμφέρον και πρόσφορα, προκειμένου το κράτος να ανταποκριθεί στην ανάγκη μείωσης του υπερβολικού ελλείμματος, όπως ορίζει η Συνθήκη ΛΕΕ σύμφωνα και με τις συστάσεις του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου. (β) Ακολούθως, στις 6.5.2010 δημοσιεύθηκε ο Ν. 3845/2010(Α'65) με τίτλο «Μέτρα για την εφαρμογή του μηχανισμού στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη-μέλη της Ζώνης του Ευρώ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο». Με το άρθρο τρίτο του ανωτέρω νόμου μειώθηκαν περαιτέρω κατά ποσοστό οκτώ τοις εκατό (8%) οι αποδοχές των υπηρετούντων, με οποιαδήποτε σχέση εργασίας στον στενό ή ευρύτερο δημόσιο τομέα, ενώ τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς καθορίστηκαν ως εξής : α) το επίδομα εορτών Χριστουγέννων σε πεντακάσια (500) Ευρώ, β)τα επίδομα εορτών Πάσχα σε διακάσια πενήντα

(250) Ευρώ, γ) το επίδομα αδειάς σε διακόσια πενήντα (250) Ευρώ. Τα επιδόματα του προηγούμενου εδαφίου καταβάλλονται εφόσον οι πάσης φύσεως τακτικές απόδοχές επιδόματα και αμοιβές, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων του προηγούμενου εδαφίου, δεν υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τις τρεις χιλιάδες (3.000) Ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, οι πάσης φύσεως τακτικές απόδοχές, επιδόματα και αμοιβές υπερβαίνουν το ύψος αυτό, τα επιδόματα του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής καταβάλλονται μέχρι του ορίου των τριών χιλιάδων (3.000) Ευρώ, με ανάλογη μείωσή τους. Η αιτιολογική έκθεση, που συνοδεύει τον ανωτέρω νόμο, αναφέρεται στους λόγους που αδήγησαν την Κυβέρνηση στην υποβολή αιτήματος για την ενεργοποίηση του μηχανισμού στήριξης της Ελλάδας από την Ευρωζώνη, καθώς και στις συνέπειες που έχει η ενεργοποίηση του μηχανισμού αυτού. Ειδικότερα στην αιτιολογική αυτή έκθεση αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Η προσφυγή στον μηχανισμό ήταν το τελευταίο καταφύγιο για να αποτραπεί η χρεωκοπία της χώρας. Ταυτόχρονα η ανάγκη προσφυγής στον μηχανισμό στήριξης μας οδηγεί στην ανάγκη να λάβουμε πρόσθετα μέτρα. Το πρόγραμμα σταθερότητας που σχεδιάστηκε και τα πρόσθετα μέτρα που προτείνονται θέτουν σε εφαρμογή τον μηχανισμό στήριξης της ελληνικής οικονομίας από τα κράτη- μέλη της ευρωζώνης και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο. Εξ αυτών, 30 δις Ευρώ θα διατεθούν το 2010. Το πρόγραμμα για την ανάκαμψη της οικονομίας προβλέπει μέτρα δημοσιονομικής προσαρμογής που ανέρχονται σε 11 μονάδες του ΑΕΠ ή περίπου 30 δις Ευρώ έως το 2013, με στόχο το 2014 το έλλειμμα να είναι κάτω από 3% του ΑΕΠ. Το μακροοικονομικό σενάριο προβλέπει ύφεση 4% το 2010 και επιστροφή σε θετικούς ρυθμούς ανάπτυξης από το 2012 και μετά. Με αφετηρία το έλλειμμα ύψους 13,6% του ΑΕΠ του 2009 και τις προοπτικές της οικονομίας κατά το τρέχον έτος, η δημοσιονομική προσπάθεια που συνολικά θα χρειαστεί, το 2010 πλησιάζει το 9% του ΑΕΠ, ώστε να περιοριστεί το δημοσιονομικό έλλειμμα περισσότερο από 5 ποσοστιαίες μονάδες. Στην προσπάθεια που ήδη γίνεται προστίθενται μέτρα που αντιστοιχούν σε 2,5% του ΑΕΠ ή 5,8 δισεκατομμύρια Ευρώ. Τα μέτρα που προτείνονται είναι απαραίτητα για να αυξηθούν τα έσοδα, να περιοριστούν οι δαπάνες, να συνεχιστεί η λειτουργία του κράτους, να διατηρηθεί η δυνατότητα να καταβάλλονται μισθοί και συντάξεις. Τα μέτρα επιφέρουν μείωση του εισοδήματος των εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα αλλά και των συνταξιούχων. Καταβλήθηκε τεράστια προσπάθεια ώστε να θιγούν όσο γίνεται λιγότερο τα χαμηλά και μεσαία επίπεδα μισθών και συντάξεων.» (βλ. επίσης πρακτικά της ΡΙΕ' Συνεδρίασης της 6.5.2010 της Α' συνέδου της ΙΓ' Περιόδου Προεδρευομένης Κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας, σελ.6727-6794). (γ) Στη συνέχεια, ακολούθησε ο Ν. 4024/2011 (Α'228/27.10.2011), με τον

οποίων καθιερώθηκε, ενόψει ιδιαίτερων δημοσιονομικών συνθηκών της Χώρας, νέο, ενιαίο μισθολόγιο που διέπει τη μισθολογική εξέλιξη του προσωπικού του ευρύτερου δημόσιου τομέα, το οποίο αντικατέστησε, από την έναρξη ισχύος του, την 01.11.2011, (κατ' άρθρο 32 παρ. 1) τις διατάξεις του προϊσχύοντος μισθολογίου (Ν.3205/2003). Με τις διατάξεις του νόμου οριοθετήθηκαν τα χορηγούμενα στο προσωπικό του δημόσιου τομέα επιδόματα και αμοιβές και καθορίστηκαν οι ειδικότερες προϋποθέσεις χορήγησής τους. Μεταξύ δε των χορηγούμενων επιδομάτων περιλήφθησαν και τα επιδόματα εορτών και αδειας, το ύψος των οποίων καθορίστηκε στα μειωμένα ποσά που είχαν διαμορφωθεί με τις διατάξεις του άρθρου τρίτου παρ. 6 του Ν. 3845/2010. Ειδικότερα, ως προς τα εν λόγω επιδόματα προβλέφθηκε, με το άρθρο 16 του ως άνω νόμου, ότι «1. Το επίδομα εορτών Χριστουγέννων ορίζεται σε πεντακόσια (500) Ευρώ και χορηγείται στο ακέραιο, εφόσον ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε ολόκληρο το χρονικό διάστημα από 16 Απριλίου μέχρι 15 Δεκεμβρίου κάθε έτους και καταβάλλεται την 16^η Δεκεμβρίου κάθε έτους. 2. Το επίδομα εορτών Πάσχα ορίζεται σε διακόσια πενήντα (250) Ευρώ και χορηγείται στο ακέραιο, εφόσον ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε ολόκληρο το χρονικό διάστημα από 16 Δεκεμβρίου μέχρι 15 Απριλίου του επόμενου έτους και καταβάλλεται δέκα ημέρες πριν από το Πάσχα. 3. Το επίδομα αδειας ορίζεται σε διακόσια πενήντα (250) Ευρώ και χορηγείται στο ακέραιο εφόσον ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε ολόκληρο το χρονικό διάστημα από της 1^{ης} Ιουλίου μέχρι και 30 Ιουνίου του επόμενου έτους και καταβάλλεται την 1^η Ιουλίου κάθε έτους. 4. Στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο υπάλληλος μισθοδοτήθηκε για χρονικό διάστημα μικρότερο από τα οριζόμενα στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου αυτού, καταβάλλεται τμήμα επιδόματος ανάλογο με αυτό που αντιστοιχεί στο χρονικό διάστημα της μισθοδοσίας του. 5. Τα επιδόματα των παραγράφων 1, 2 και 3 καταβάλλονται εφόσον οι πάσης φύσεως μηνιαίες αποδοχές, συμπεριλαμβανομένων και των επιδομάτων αυτών, δεν υπερβαίνουν κατά μήνα, υπολογιζόμενες σε δωδεκάμηνη βάση, τις τρεις χιλιάδες (3.000) Ευρώ. Αν με την καταβολή των επιδομάτων του πρώτου εδαφίου της παραγράφου αυτής, οι πάσης φύσεως μηνιαίες αποδοχές υπερβαίνουν, κατά την ημερομηνία καταβολής τους, το ύψος αυτό, τα επιδόματα αυτά καταβάλλονται μέχρι του ορίου των τριών χιλιάδων (3.000) Ευρώ, με ανάλογη μείωσή τους». Οι διατάξεις των Ν. 3833/2010, 3845/2010 και 4024/2011 περί περικαπής των επιδομάτων εορτών και αδειας στο Δημόσιο και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, δεν αντίκειται στην κατοχυρωμένη από το άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος, αρχή της αναλογικότητας, διότι ο νομοθέτης δεν παρέλειψε να εξετάσει προ της λήψης των συγκεκριμένων μέτρων, το ενδεχόμενο υιοθέτησης εναλλακτικών λύσεων, ηπιότερων, δηλαδή μέτρων δημοσιονομικής προσαρμογής και αντιμετώπισης της, κατά την εκτίμηση του

νομοθέτη, δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της Χώρας. Συγκεκριμένα, η αντιμετώπιση της δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της Χώρας και περαιτέρω, η δημοσιονομική εξυγίανση αυτής δεν στηρίζεται μόνον στη μείωση των δαπανών μισθοδοσίας των εργαζομένων στο Δημόσιο και στη λήψη και άλλων μέτρων, οικονομικών, δημοσιονομικών και διαρθρωτικών, η συνολική και συντονισμένη εφαρμογή των οποίων εκτιμάται από τον νομοθέτη ότι θα συμβάλει στην έξοδο της Χώρας από την κρίση και στη βελτίωση των δημοσιονομικών της μεγεθών, κατά τρόπο δυνάμενο να διατηρηθεί και στο μέλλον. Ορισμένα από τα μέτρα αυτά θεσπίζονται με διατάξεις των ίδιων νόμων 3833 και 3845/2010 (αύξηση κρατικών εσόδων μέσω της αύξησης των συντελεστών φόρου προαριθμωμένης αξίας και ειδικών φόρων κατανάλωσης και της επιβολής εκτάκτων εισφορών), ενώ με άλλους νόμους θεσπίστηκαν μέτρα για την αποκατάσταση της φορολογικής δικαιοσύνης και την αντιμετώπιση της φοροδιαφυγής (Ν. 3842/2010 Α'58), για τη μεταρρύθμιση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης (Ν. 3863/2010, Α'115) και του συστήματος συνταξοδότησης των υπαλλήλων του Δημοσίου (Ν. 3965/2010, Α'120) για την αναθεώρηση των διαδικασιών παρακολούθησης και ελέγχου της εξέλιξης των δημόσιων οικονομικών (Ν. 3832/2010 «Ελληνικό Στατιστικό Σύστημα (ΕΛ.Σ.Σ.). Σύσταση της Ελληνικής Στατιστικής Αρχής - ΕΛ.ΣΤΑΤ.- ως Ανεξάρτητης Αρχής», Α'38), για τη δημοσιονομική διαχείριση (Ν. 3871/2010 Α'141, με τον οποίο αναμορφώθηκε πλήρως ο Ν. 2362/1995 «περί Δημοσίου Λογιστικού, ελέγχου των δαπανών του Κράτους και άλλες διατάξεις», Α'247), για την απελευθέρωση ορισμένων κλειστών επαγγελματιών (βλ. Ν. 3887/2010, Α'174 για τις οδικές εμπορευματικές μεταφορές) και για την εξυγίανση δημόσιων επιχειρήσεων (βλ. Ν. 3891/2010 Α'188). Επιπλέον, δεν συντρέχει περίπτωση παραβίασης της αρχής της προστατευόμενης εμπιστοσύνης και παραβίασης του προστατευόμενου την ανθρώπινη αξία άρθρου 2 του Συντάγματος, εφόσον δεν κατοχυρώνεται από καμία συνταγματική ή άλλη διάταξη δικαίωμα ορισμένου ύψους αποδοχών ή συντάξεων και δεν αποκλείεται καταρχήν η διαφοροποίηση αυτών αναλόγως με τις συντρέχουσες εκάστοτε συνθήκες (βλ. ΟΛΣΤΕ 668/2012, απόφαση ΕΔΔΑ της 7.5.2013 Ιωάννας Κουφάκη και ΑΔΕΔΥ κατά Ελλάδας). Περαιτέρω, με τις διατάξεις του άρθρου 1 Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών (Ε.Σ.Δ.Α.), το οποίο κυριώθηκε μαζί με τη Σύμβαση, με το άρθρο πρώτο του ν.δ. 53/1974 (Α' 256), κατοχυρώνεται ο σεβασμός της περιουσίας του προσώπου, το οποίο μπορεί να την στερηθεί μόνο για λόγους δημόσιας ωφέλειας. Στην έννοια της περιουσίας, η οποία έχει αυτόνομο περιεχόμενο, ανεξάρτητα από την τυπική κατάταξη των επιμέρους περιουσιακών δικαιωμάτων στο εσωτερικό δίκαιο, περιλαμβάνονται όχι μόνον τα εμπράγματα δικαιώματα, αλλά και όλα

τα δικαιώματα «περιουσιακής φύσεως», καθώς και τα κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα. Καλύπτονται, κατά αυτόν τον τρόπο, και τα ενοχικής φύσης περιουσιακά δικαιώματα και, ειδικότερα, απαιτήσεις που απορρέουν από έννομες σχέσεις του δημόσιου ή ιδιωτικού δικαίου, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νομική προσδοκία, με βάση το ισχύον, έως την προσφυγή στο Δικαστήριο, δίκαιο, ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικώς, εφόσον, δηλαδή, υφίσταται σχετικώς μια επαρκής νομική βάση στο εσωτερικό δίκαιο του συμβαλλόμενου κράτους, προϋπόθεση που συντρέχει, ιδίως, όταν η απαίτηση θεμελιώνεται σε νομοθετική ή κανονιστική διάταξη ή σε παγιωμένη νομολογία των δικαιοδοτικών οργάνων του συμβαλλόμενου κράτους. Εν όψει των ανωτέρω, περιουσία, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, αποτελούν και οι έναντι των οργάνων κοινωνικής ασφάλισης αξιώσεις για την χορήγηση προβλεπόμενων από τη νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους κοινωνικοασφαλιστικών παροχών, τόσο στην περίπτωση που ο ενδιαφερόμενος είχε καταβάλει στο παρελθόν υποχρεωτικώς εισφορές, όσο και στην περίπτωση που η χορήγηση της συγκεκριμένης παροχής δεν εξαρτάται από την προηγούμενη καταβολή εισφορών, υπό την προϋπόθεση ότι πληρούνται και οι λοιπές προϋποθέσεις που τίθενται, κατά περίπτωση, από το εθνικό δίκαιο (βλ. αποφάσεις Ε.Δ.Δ.Α. Vesna Hasanij κατά Κροατίας, της 30.9.2010, Adrejeva κατά Λετονίας, της 18.2.2009, Νο 55707/00 σκέψη 77, Stec και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, Νο 65731/01 και 65900/01, σκέψη 54, Janovic κατά Κροατίας, της 12.10.2000, Νο 43440/98, Kjarlan Assmundsson κατά Ισλανδίας, της 12.10.2004, Νο 60669/00, σκέψη 39, Domalewski κατά Πολωνίας, της 15.6.1999, Νο 34610/97). Περαιτέρω, περιουσία, κατά την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, αποτελεί και η αξίωση για καταβολή προβλεπόμενων από τη νομοθεσία του συμβαλλόμενου κράτους αποδοχών, εφόσον συντρέχουν οι προβλεπόμενες για την καταβολή τους προϋποθέσεις (βλ. αποφάσεις Ε.Δ.Δ.Α. Kechko κατά Ουκρανίας, της 3.2.2006, σκέψεις 23 και 26, Vilho Eskelinen και λοιποί κατά Φινλανδίας, της 19.4.2007, σκέψη 94). Πάντως με το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου δεν κατοχυρώνεται δικαίωμα σε μισθό ή σύνταξη ορισμένου ύψους (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. Αθανάσιος Κανάκης κλπ. κατά Ελλάδος, της 20.9.2001, Juhani Saarinen κατά Φινλανδίας, Νο 69133/01, Kechko κατά Ουκρανίας, της 3.2.2006, σκέψη 23, Vilho Eskelinen και λοιποί κατά Φινλανδίας, της 19.4.2007, σκέψη 94, Adrejeva κατά Λετονίας, της 18.2.2009, σκέψη 77), με συνέπεια να μην αποκλείεται, καταρχήν, διαφοροποίηση του ύψους του μισθού ή συνταξοδοτικής παροχής αναλόγως με τις επικρατούσες εκάστοτε συνθήκες. Άλλωστε, για να είναι σύμφωνη με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου επέμβαση σε περιουσιακής φύσης αγαθά, υπό την

ανωτέρω έννοια, πρέπει να προβλέπεται από νομοθετικές ή άλλου είδους κανονιστικές διατάξεις, καθώς και να δικαιολογείται από λόγους γενικού συμφέροντος, στους οποίους περιλαμβάνονται, καταρχήν, και λόγοι συναπτόμενοι προς την αντιμετώπιση ενός ιδιαίτερα σοβαρού, κατά την εκτίμηση του εθνικού νομοθέτη, δημοσιονομικού προβλήματος ή προς την εξασφάλιση της βιωσιμότητας κοινωνικοασφαλιστικών οργανισμών. Η εκτίμηση δε του νομοθέτη ως προς την ύπαρξη λόγου δημόσιου συμφέροντος επιβάλλοντας τον περιορισμό περιουσιακού δικαιώματος και ως προς την επιλογή της ακολουθητέας πολιτικής για την εξυπηρέτηση του δημόσιου αυτού συμφέροντος υπόκειται σε οριστικό δικαστικό έλεγχο (πρβλ. Ε.Δ.Δ.Α. αποφάσεις James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, της 21.2.1986, Νο 8793/79, σκέψη 46, Pressos Compania Naviera S.A. και λοιποί κατά Βελγίου, της 20.11.1995, σκέψη 37, Saariinen κατά Φινλανδίας, της 28.1.2003, Κλιόφας και λοιποί κατά Ελλάδος, της 8.7.2004, σκέψη 25, Andrejeva κατά Λετονίας, της 18.2.2009, σκέψη 83). Περαιτέρω, η επέμβαση στην περιουσία πρέπει να είναι πρόσφορη και αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από τον νομοθέτη σκοπού γενικού συμφέροντος και να μην είναι δυσανάλογη σε σχέση με αυτόν (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου, σκέψη 50). Με τους νόμους 3833/2010, 3845/2010 και 4024/2011 ελήφθησαν διάφορα μέτρα, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η περικοπή αποδοχών των εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, αφενός μεν για την άμεση αντιμετώπιση της διαπιστωθείσας από τον νομοθέτη οξείας δημοσιονομικής κρίσεως, η οποία, κατά αυτόν, είχε καταστήσει αδύνατη την εξυπηρέτηση των δανειακών αναγκών της χώρας μέσω των διεθνών αγορών και πιθανό για το ενδεχόμενο χρεωκαπίας της, και αφετέρου για την εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών με τη μείωση του δημοσιονομικού ελλείμματος κατά τρόπο δυνάμενο να διατηρηθεί και μετά την τριετή περίοδο, στην οποία καταρχήν απέβλεπαν τα λαμβανόμενα μέτρα. Η λήψη των μέτρων αυτών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν και η περαιτέρω περικοπή των επιδομάτων εορτών και αδειών, η οποία συνεπάγεται, κατά τις εκτιμήσεις του νομοθέτη, τη μείωση του ελλείμματος, κρίθηκε αναγκαία από τον νομοθέτη ενόψει του ότι, κατά την εκτίμησή του, τα πραγνεύστερα θεσπισθέντα μέτρα, αποδείχθηκαν ανεπαρκή για την αντιμετώπιση της δυσμενούς οικονομικής κατάστασης της χώρας, με συνέπεια να καταστεί αναγκαία η προσφυγή στον αποφασισθέντα από τα λοιπά, πλην Ελλάδος, κράτη μέλη της Ευρωζώνης ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης της ελληνικής οικονομίας. Με τα δεδομένα αυτά, η θεσπισθείσα με τους νόμους 3833/2010, 3845/2010 και 4024/2011 περικοπή των επιδομάτων εργαζομένων στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα αποτελεί τμήμα ενός ευρύτερου προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής και προώθησης διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων της ελληνικής οικονομίας, το οποίο, συνολικά εφαρμοζόμενο, αποσκοπεί

τόσο στην αντιμετώπιση της κατά την εκτίμηση του νομοθέτη άμεσης ανάγκης κάλυψης οικονομικών αναγκών της χώρας όσο και στη βελτίωση της μελλοντικής δημοσιονομικής και οικονομικής της κατάσταση, δηλαδή στην εξυπηρέτηση σκοπών, που συνιστούν καταρχήν σοβαρούς λόγους δημόσιου συμφέροντος και αποτελούν, ταυτόχρονα, και σκοπούς κοινού ενδιαφέροντος των κρατών μελών της Ευρωζώνης, ενόψει της καθιερούμενης από τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης υποχρέωσης δημοσιονομικής πειθαρχίας και διασφάλισης της σταθερότητας της ζώνης του Ευρώ στο σύνολό της. Τα μέτρα δε αυτά, λόγω της φύσης τους, συμβάλλουν στην περικτολή των δημόσιων δαπανών. Ενόψει τούτων, με τα δεδομένα που, κατά τον νομοθέτη, συνέτρεχαν κατά τον χρόνο θέσπισης των επίμαχων μέτρων, τα μέτρα αυτά δεν παρίστανται, καταρχήν, απρόσφορα, και μάλιστα προδήλως, για την επίτευξη των επιδιωκόμενων με αυτά σκοπών, ούτε μπορεί να θεωρηθούν ότι δεν ήταν αναγκαία, λαμβανομένου, άλλωστε, υπόψη ότι η εκτίμηση του νομοθέτη ως προς τα ληπτέα μέτρα για την αντιμετώπιση της υπ' αυτού διαπιστωθείσας κρίσιμης δημοσιονομικής κατάστασης υπόκειται σε αριακό μόνον δικαστικό έλεγχο και, συνεπώς, οι διατάξεις των Ν. 3833/2010, 3845/2010 και 4024/2011 περί περικτοπής των επιδομάτων εορτών και άδειας στο Δημόσιο και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα δεν προσκρούουν στη διάταξη του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ (βλ. Ε.Δ.Δ.Α. Αθανάσιος Κανάκης και λοιποί κατά Ελλάδα, της 20.9.2001, Νο 59142/00, Νικόλαος Μάνιες και λοιποί κατά Ελλάδα, της 17.10.2002, Νο 70626/01, Susini κ.α. κατά Γαλλίας, Νο 43716/98, ΟλΣτΕ 668/2012, απόφαση ΕΣΔΑ της 7.5.2013 Ιωάννας Κουράκη και ΑΔΕΔΥ κατά Ελλάδα, ΟΛΕΣ 17/24.9.2014, ΜΠρΑθ 162/2017, ΜΠρΣυρ 85/2016 ΤΝΠ Νόμος). (δ) Με τον ν. 4046/2012 (Μνημόνιο II) (Α' 28/14.2.2012) εγκρίθηκε το Σχέδιο του Μνημονίου Συνεννόησης (Memorandum of Understanding) μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας, της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της Τράπεζας της Ελλάδος (άρθρο 1 παρ. 2) ως προϋπόθεση για την υπογραφή και τη θέση σε ισχύ των Συμβάσεων Χρηματοδοτικής Διευκόλυνσης μεταξύ του Ευρωπαϊκού Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (Ε.Τ.Χ.Σ.) της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Τράπεζας της Ελλάδος, τα σχέδια των οποίων επίσης εγκρίθηκαν με τον ίδιο νόμο και προσαρτήθηκαν σε αυτόν ως Παράρτημα V (άρθρο 1 παρ. 1). Το εν λόγω Μνημόνιο αποτελείται από τρία επιμέρους Μνημόνια, στο πρώτο από τα οποία, δηλαδή στο Μνημόνιο Οικονομικής και Χρηματοπιστωτικής Πολιτικής (Memorandum of Economic and Financial Policies), το οποίο προσαρτάται στον Ν. 4046/2012 ως Παράρτημα V 1 και στο οποίο περιγράφονται οι στόχοι, η στρατηγική και οι προοπτικές για την Ελληνική Οικονομία, μεταξύ άλλων, αναφέρονται τα εξής, στο κεφάλαιο με τίτλο «Δημοσιονομική Πολιτική»: « 6 Για να διασφαλίσει την πορεία δημοσιονομικής προσαρμογής του προγράμματος, η κυβέρνηση θα αναλάβει τολμηρές

διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις από την πλευρά των δαπανών. Λαμβάνοντας υπόψη την προβλεπόμενη πορεία ανάκαμψης, τα συνεχή προβλήματα της Ελλάδας με τη φορολογική συμμόρφωση και την ανάγκη να προσαρμόσουμε κάποια από τα προηγούμενα μέτρα, θα απαιτηθούν επιπρόσθετα μέτρα πέραν εκείνων που έχουν ήδη εγκριθεί στο πλαίσιο της ΜΔΣ (γνωστικά Μεσοπρόθεσμη Δημοσιονομική Στρατηγική) του 2011 και του προϋπολογισμού του 2012 .». Κατ' εφαρμογή του Ν. 4048/2012 εκδόθηκε στη συνέχεια ο Ν. 4083/2012 «Εγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016-Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του Ν. 4048/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» (Α' 222/12.11.2012). Με τις διατάξεις της παραγράφου Α (με τίτλο ΕΓΚΡΙΣΗ ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ 2013-2016) του άρθρου πρώτου του νόμου αυτού εγκρίθηκε το μεσοπρόθεσμο πλαίσιο. Όπως προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση του μεσοπρόθεσμου πλαισίου (βλ. σχετικό κείμενο του Υπουργείου Οικονομικών Οκτωβρίου 2012), βασικός άξονας της στρατηγικής της Κυβέρνησης ήταν «η σύζευξη της δημοσιονομικής προσαρμογής και της επανεκκίνησης της πραγματικής οικονομίας ώστε η χώρα να ξεφύγει από τον φαύλο κύκλο των ελλειμμάτων και της ύφεσης», καθώς και η εκδήλωση «ισχυρής πολιτικής βούλησης για την παραμονή της χώρας εντός της ευρωζώνης και η ανάκτηση της αξιοπιστίας της χώρας στην ευρωπαϊκή και την παγκόσμια σκηνή». Όπως δε προκύπτει από το μεσοπρόθεσμο, η στρατηγική της οικονομικής πολιτικής της Κυβέρνησης που εφαρμόζεται από τα μέσα του 2012 έχει δύο κατευθύνσεις, η πρώτη εκ των οποίων συνίσταται στην εδραίωση της δημοσιονομικής εξυγίανσης, προσαρμογής και πειθαρχίας, με στόχο τη δραστική καταπολέμηση της σπιατάλης, τον εξορθολογισμό των δημοσίων δαπανών και τη συρρίκνωση των διαρθρωτικών ελλειμμάτων, ενώ η δεύτερη εξ αυτών στην υλοποίηση ενός μεγάλου εύρους πολιτικών και μέτρων για την τόνωση της οικονομίας ως προς την ανάπτυξη, την ανεργία, την ρευστότητα και τη μείωση του ελλείμματος. Βασική επιδίωξη του μεσοπρόθεσμου πλαισίου δημοσιονομικής στρατηγικής είναι να εισέλθει η χώρα σε μια μακρά περίοδο πρωταγενών πλεονασμάτων, ώστε να παρέυεται χωρίς δανειακές ανάγκες. Εξάλλου, στην ενότητα 1 «Δημοσιονομική στρατηγική και πολιτικές» του Κεφαλαίου 3 του μεσοπρόθεσμου, υποενότητα 1.4 «Η νέα δημοσιονομική προσπάθεια στην περίοδο 2013-2016» αναφέρεται ότι «οι καθυστερήσεις στην εφαρμογή των πολιτικών, κυρίως στον τομέα των διαρθρωτικών αλλαγών και η περιορισμένη εφαρμογή ή/και χαμηλότερη αποδοτικότητα κάποιων μέτρων, που οδήγησαν σε πολύ χαμηλότερες αποδόσεις του συνολικού πακέτου των μέτρων της προηγούμενης περιόδου σε σχέση με τους αρχικούς υπολογισμούς, σε συνδυασμό και με τη βαθύτερη, από ότι προβλεπόταν, ύφεση, δημιούργησαν μεγάλες αποκλίσεις ακόμη και από τους χαμηλότερους (μετά την επιμήκυνση)

στόχους του πρωτογενούς ελλείμματος Γενικής Κυβέρνησης της περιόδου 2013-2018. Προκειμένου να επανέλθει το πρόγραμμα στις αρχικές του προβλέψεις, κρίθηκε απαραίτητο να συνεχιστεί και να ενταθεί η δημοσιονομική προσαρμογή». Σε συμμόρφωση προς τις ανειλημμένες δεσμεύσεις στα πλαίσια του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου, με τις διατάξεις της υποπαραγράφου Γ 1 (με τίτλο ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ) της παραγράφου Γ (με τίτλο ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΘΕΜΑΤΩΝ ΓΕΝΙΚΗΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ) του άρθρου πρώτου του ανωτέρω αναφερομένου Ν. 4093/2012 επιχειρήθηκε νέα νομοθετική παρέμβαση στα μισθολόγια των υπαλλήλων του ευρύτερου δημόσιου τομέα με στόχο την περαιτέρω μείωση των αποδοχών τους. Στο πλαίσιο δε της παρέμβασης αυτής, με την περίπτωση 1 της υποπαρ. Γ.1 της παρ. Γ του άρθρου πρώτου του ανωτέρω νόμου, ορίστηκε, ειδικότερα, ότι «Τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, που προβλέπονται από οποιαδήποτε γενική ή ειδική διάταξη ή ρήτρα ή όρο συλλογικής σύμβασης εργασίας, διαιτητική απόφαση ή με ατομική σύμβαση εργασίας ή συμφωνία, για λειτουργούς, υπαλλήλους και μισθωτούς του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ν.Π.Ι.Δ. και Ο.Τ.Α., καθώς και για τα μόνιμα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων και αντίστοιχων της Ελληνικής Αστυνομίας, του Πυροσβεστικού και Λιμενικού Σώματος, καταργούνται από 1.1.2013». Στην αιτιολογική έκθεση του νόμου αυτού -χωρίς καμία μνεία των προηγουμένως επιβληθεισών με προγενέστερους νόμους μειώσεων των αποδοχών των μισθοδοτούμενων από το Δημόσιο- αναφέρεται ως προς την κατάργηση των επιδομάτων Χριστουγέννων και Πάσχα και του επιδόματος αδείας, ότι «Με τις παρούσες διατάξεις ρυθμίζονται θέματα μισθολογικού περιεχομένου, τα οποία προβλέπονται στο πλαίσιο εφαρμογής του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος Δημοσιονομικής Προσαρμογής. Ειδικότερα: Με τις διατάξεις της περίπτωσης 1 καταργούνται, από 1.1.2013, τα επιδόματα εορτών και αδείας για όλους τους λειτουργούς και υπαλλήλους Δημοσίου, ΝΠΔΔ και των ΟΤΑ». Τέλος, εκτός από τις αναφερόμενες στις προηγούμενες παραγράφους μειώσεις των αποδοχών τους, οι υπάλληλοι του ευρύτερου δημόσιου τομέα υπεβλήθησαν, όπως, εξάλλου, και οι υπόλοιπες κατηγορίες πολιτών, και στο σύνολο των γενικής φύσης οικονομικών και φορολογικών μέτρων που ελήφθησαν για την αντιμετώπιση του δημοσιονομικού προβλήματος της χώρας, τέτοια δε μέτρα ήταν, μεταξύ άλλων, η σταδιακή μείωση του αφορολόγητου ορίου, ο περιορισμός των κλιμακίων και η αύξηση των συντελεστών φορολογίας εισοδήματος (άρθρα 27 του Ν. 3986/2011, 1 επ. του Ν. 3842/2010, 38 του Ν. 4024/2011 κ.ά.), η επιβολή ειδικής εισφοράς αλληλεγγύης (άρθρο 29 του Ν. 3986/2011), η διαδοχική αύξηση των συντελεστών του φόρου προστιθέμενης αξίας, η υπαγωγή στους αυξημένους συντελεστές αγαθών και υπηρεσιών που υπάγονταν σε κατώτερη κλίμακα και η αύξηση των ειδικών φόρων κατανάλωσης (άρθρα 12

επ. του Ν. 3833/2010, 34 του Ν. 3986/2011 κ.ά.), η εξίσωση του φόρου πετρελαίου θέρμανσης και κίνησης (άρθρο 36 του Ν. 3986/2011), καθώς και αντίστοιχες επιμβάσεις στη φορολογία ακίνητης περιουσίας με μείωση, επίσης, του αφορολόγητου ορίου και αύξηση φορολογικών συντελεστών του φόρου ακίνητης περιουσίας και επιβολή του ειδικού φόρου ηλεκτροδοτούμενων (άρθρα 33 του Ν. 3986/2011, 53 του Ν. 4021/2011 κ.ά.). Με τη διάταξη της περίπτωσης 1 της υποπαρ. Γ.1 της παρ. Γ του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012, ο νομοθέτης, αφού διαπίστωσε ότι η οικονομική ύφεση συνεχίζεται και ότι η Χώρα εξακολουθεί να έχει συνεχή προβλήματα με τη φορολογική «συμμόρφωση», την εισπραχτή ληξπρόθεσμων οφειλών προς το Κράτος και την προώθηση των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων, αποφάσισε να λάβει και πάλι, μεταξύ άλλων, ως άμεσο μέτρο για την αντιμετώπιση της παρατεταμένης οικονομικής και δημοσιονομικής κρίσης, την εκ νέου μείωση των αποδοχών των μισθοδοτούμενων από το Δημόσιο μέσω της πλήρους κατάργησης αυτή τη φορά, των επιδομάτων εορτών και αδειών. Με τα δεδομένα, όμως, που ίσχυαν κατά τον χρόνο δημοσίευσης του Ν. 4093/2012, η συγκεκριμένη κατάργηση των επίμαχων επιδομάτων, που επήλθε με τον νόμο αυτόν, με την επίδραση που αυτή άσκησε στην περαιτέρω μείωση του εισοδήματος των μισθοδοτούμενων από το Δημόσιο, συνυπολογιζόμενη με τις προηγούμενες μειώσεις που, κατά τα ανωτέρω, επιβλήθηκαν διαδοχικά επί των πύσης φύσεως επιδομάτων, αποζημιώσεων και αμοιβών τους καθώς και τις αναφερόμενες στην άμεως προηγούμενη παράγραφο λοιπές μειώσεις του εισοδήματός τους με παράπλευρα νομοθετήματα της περιόδου κρίσης, υπερβαίνει, λόγω του σωρευτικού της αποτελέσματος και της φύσης της (πλήρης κατάργηση και όχι απλώς περαιτέρω μείωση), το όριο που θέτουν οι συντεταγμένες αρχές της αναλογικότητας και της ισότητας στα δημόσια βάρη, δεδομένης εξάλλου, και της αδυναμίας προώθησης των διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και εισπραχής των ληξπρόθεσμων φορολογικών οφειλών που αποτέλεσαν, κατά τα προεκτεθέντα, έναν από τους λόγους για τους οποίους κρίθηκαν και πάλι αναγκαίες, μεταξύ άλλων, οι περαιτέρω μειώσεις των αποδοχών των υπαλλήλων του Δημοσίου, με την μορφή αυτή τη φορά της πλήρους κατάργησης των επιδομάτων εορτών και αδειών. Περαιτέρω, ούτε από το κείμενο του εγκριθέντος με τον Ν. 4046/2012 Μνημονίου Συνεννόησης, ούτε από το κείμενο του εγκριθέντος με τον Ν. 4093/2012 Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016, ούτε, τέλος, από την αιτιολογική έκθεση του τελευταίου αυτού νόμου προκύπτει ότι ο νομοθέτης, προκειμένου, να προχωρήσει στη λήψη του επίμαχου μέτρου, προέβη σε εμπειρισιασμένη μελέτη, ώστε να διαπιστώσει και να αναδείξει τεκμηριωμένα ότι η λήψη του συγκεκριμένου μέτρου, τα οποία από τη φύση του επιβαρύνει για πολλοστή φορά την ίδια ομάδα θιγομένων, ήταν συμβατή με τις συνταγματικές δεσμεύσεις, που απορρέουν, μεταξύ

άλλων, από τις προαναφερόμενες αρχές της ισότητας και της αναλογικότητας και την προστασία της αξίας του ανθρώπου. Ειδικότερα, στο πλαίσιο της μελέτης αυτής, άφειλε, καταρχάς, ο νομοθέτης να κρίνει για την προσφορότητα του επίδικου μέτρου, ενόψει και της διαπιστωμένης πραγματικότητας ότι αντίστοιχα μέτρα που είχαν ληφθεί στο παρελθόν και αφορούσαν μειώσεις των αποδοχών των μισθοδοτούμενων από το Δημόσιο δεν είχαν αποδώσει τα αναμενόμενα, και περαιτέρω, να αποφανθεί αιτιολογημένα για την αναγκαιότητα του μέτρου αυτού εξετάζοντας την ύπαρξη τυχόν εναλλακτικών επιλογών και συγκρίνοντας τα οφέλη και τα μειονεκτήματα της καθενός για τους επιδιωκόμενους δημόσιους σκοπούς (οι οποίοι συνίστανται, ειδικότερα, στην επίτευξη των στόχων του μεσοπρόθεσμου προγράμματος, στην εκπλήρωση δηλαδή, των προϋποθέσεων που τίθενται, υπό μορφή προαπαιτούμενων για την συνέχιση της χρηματοδότησης του προγράμματος δημοσιονομικής προσαρμογής της Χώρας). Τέλος, εφόσον επέλεγε να προβεί στην κατάργηση των επίμαχων επιδομάτων (επιλογή καταρχήν δικαστικώς ανέλεγκτη) άφειλε προηγουμένως να εξετάσει με τρόπο επιστημονικό και δικαστικά ελέγξιμο, αν οι επιπτώσεις της κατάργησης των επιδομάτων στο βιοτικό επίπεδο των υπαλλήλων του Δημοσίου -με την περαιτέρω συρρίκνωση που επιφέρουν στο εισόδημά τους- αθροιζόμενες με τις επιπτώσεις από τα ήδη ληφθέντα μέτρα αντιμετώπισης της κρίσης (προηγούμενες μειώσεις των αποδοχών, αλλεπάλληλες φορολογικές επιβαρύνσεις) και συνδυαζόμενες με τις ευρύτερες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της διανύμενης έκτακτης περιόδου (κρίση αγρών και υπηρεσιών, περικοπές παραχών υγείας, ανεργία και επίδρασή της στο οικογενειακό εισόδημα, έκταση και περιεχόμενο δανειοληπτικών υποχρεώσεων), οδηγούν σε ανεπίτευξη μείωση του επιπέδου ζωής τους (πρβλ. ΟΛΣΤΕ 2287/2015, ΟΛΣΤΕ 2288/2015, ΟΛΣΤΕ 2192/2014 ΤΝΠ Νόμος). Ως εκ τούτου, για τη θέσπιση των ανωτέρω περικοπών δεν αρκεί η επίκληση, αορίστως του σπουδαίου δημόσιου συμφέροντος, αλλά η τεκμηρίωση με τη δέουσα σαφήνεια και παράθεση αναλυτικών στοιχείων του λόγου για τον οποίο η συγκεκριμένη δέσμη μέτρων είναι η μόνη πρόσφορη και αναγκαία λύση για την αποφυγή του κινδύνου χρεωκοπίας της χώρας, ηρουμένων των αρχών της ισότητας και της αναλογικότητας (βλ. σχετ. μελέτη Κ. Χρυσόγονου-Ι. Καϊδαιζή ΝοΒ 2012 60.1882 επ.) Άλλωστε σε περιπτώσεις παρατεταμένης οικονομικής κρίσης, ο κοινός νομοθέτης δύναται να θεσπίζει μέτρα περιστολής δαπανών που συνεπάγονται οικονομική επιβάρυνση μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού, πλην η δυνατότητα αυτή έχει ως όρια την καθιερούμενη από το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος αρχή της ισότητας στα δημόσια βάρη αναλόγως των δυνάμεων εκάστου, καθώς και την αρχή του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, κατ' άρθρο 2 παρ. 1 Σ. Όμως, η περικοπή των δώρων και του επιδόματος αδείας, οι οποίες έχουν νομοθετηθεί σε συνέχεια των ανωτέρω

αναφερομένων νόμων με τους οποίους περικόπηκαν οι αποδοχές των μισθωτών, επιβαρύνουν σωρευτικά την ίδια ομάδα παλιών (μισθωτών) και, ως εκ τούτου, η επιβάρυνση αυτή είναι εξόφθαλμο δυσανάλογο ιδίως για όσους υψηρετούν στο δημόσιο, με αποτέλεσμα οι τελευταίοι να έχουν υποστεί σοβαρές οικονομικές απώλειες (βλ. ΟΛΣΥΕ 1972/2012 σκέψη 17 γνώμη μειοψηφίας, ΔΠρΝαυτλ 155/2016 ΤΝΠ Νόμος, ΜΠρΑθ 1009/2017 ΤΝΠ Νόμος). Επιπλέον, οι εν λόγω ρυθμίσεις αντίκεινται στο άρθρο 4 παρ. 5 Σ, καθόσον δεν πλήττον, κατ' αποτέλεσμα, στον ίδιο βαθμό τους υψηλόμισθους υπαλλήλους αφενός και τους χαμηλόμισθους υπαλλήλους αφετέρου, με αποτέλεσμα οι μεν υψηλόμισθοι να εξακολουθούν να διατηρούν ένα ικανοποιητικό και αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, οι χαμηλόμισθοι, όμως, οι οποίοι αποτελούν ένα ιδιαίτερα μεγάλο μέρος του ελληνικού πληθυσμού, οδηγούνται στην κοινωνική και οικονομική εξαθλίωση, καλούμενοι να συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη κατά προφανή αναπαισιότητα με τις δυνάμεις τους. Επίσης, συντρέχει προσβολή του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., καθόσον με τις επίμαχες ρυθμίσεις του Ν. 4093/2012 πλήττονται γεγενημένα δικαιώματα, που αποτελούν περιουσιακά δικαιώματα, εντασσόμενα στην προστασία του εδ. 1 του άρθρου 1 αυτού, δεδομένου ότι η χορήγηση και ο τρόπος υπολογισμού των περικοπτόμενων-καταργούμενων επιδομάτων (εορτών Χριστουγέννων, Γάσχα και αδείας), προβλέπονταν από τους νόμους 3205/2003 και 287/1976. Για τον λόγο αυτόν, η εν λόγω αφαίρεσή τους, συνιστά την κατά το εδάφιο 2 του άρθρου 1 του εν λόγω Πρωτοκόλλου στέρηση της ιδιοκτησίας, η οποία δύναται μεν να χωρήσει για δημόσιο ωφέλεια, αλλά πάντοτε «υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στον νόμο και έναντι έγκαιρης και δίκαιης αποζημίωσης για την απώλειά της». Ενώσει αυτού, η εν λόγω περικοπή αποδοχών δεν συνιστά απλό περιορισμό ιδιοκτησιακού δικαιώματος, ο οποίος δύναται να χωρήσει προς εξυτηρέτηση δημόσιου συμφέροντος και να δικαιολογηθεί, εφόσον δεν θίγει τον πυρήνα του ιδιοκτησιακού δικαιώματος, καθόσον, εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτίθενται, αλλείπει η συνδρομή των προϋποθέσεων νόμιμου περιορισμού των επίμαχων ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων στα οποία είχαν καλύτερα αποβλέψει οι θιγόμενοι, ως προς το είδος, το ύψος και την διάρκεια των επιβαλλόμενων περικοπών, χάριν του δημοσίου συμφέροντος και ως εκ τούτου αντίκειται στο άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου, αλλά και στη κατοχυρωμένη από το άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος αρχή. Με το εν λόγω νομοθέτημα, παραβιάζεται επιπλέον και το από το άρθρο 2 παρ.1 του Συντάγματος και ως ειδική έκφανση της υποχρέωσης του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, απορρέον δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβίωσης ή ενός ελάχιστου εισοδήματος, που σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην πρώτη παράγραφο της παρούσας νομικής σκέψης αναγνωρίζεται από τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων και του Ε.Δ.Δ.Α., στον βαθμό που οι ρυθμίσεις του

άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 δεν συναρτούν την κατάργηση των επίμαχων επιδομάτων Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς, με τον προσδιορισμό ενός ελάχιστου ποσού αποδοχών, διασφαλίζοντας το ελάχιστο επίπεδο αζητηреπούς διαβίωσης. Για τον ίδιο λόγο, πρέπει να θεωρηθεί ότι συντρέχει ταυτόχρονα και προσβολή του δικαιώματος εργασίας κατά το άρθρο 22 παρ. 1 του Συντάγματος καθώς και του άρθρου 4 παρ. 1 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη. Η προσβολή του δικαιώματος επέρχεται ήδη σε αφηρημένο επίπεδο, καθότι στις επίμαχες ρυθμίσεις για περικοπές αποδοχών δεν προσδιορίζεται ένα ελάχιστο ποσό αποδοχών, που να εξασφαλίζει ένα αζητηреπές επίπεδο διαβίωσης, το οποίο να εξαιρείται των περικοπών (ΜΠΡεθύμου 227/2018 ΤΝΠ Ισοκράτης).

Το εκκαλούν, με τον πρώτο λόγο έφεσης του, εκθέτει ότι εσφαλμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο επιδίκασε στους ενάγοντες επίδομα Χριστουγέννων, Πάσχα και επίδομα αδειάς των ετών 2015-2017, καθώς οι επελθούσες, δυνάμει του Ν. 3845/2010, περικοπές των επιδομάτων εορτών και αδειάς συνιστούσαν δημοσιονομικά μέτρα άμεσης απόδοσης, τα οποία επιβλήθηκαν για την άμεση αντιμετώπιση της κρίσης και δεν παραβιάζουν καμία συνταγματική διάταξη, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα σε αυτόν. Ως προς τον υπό κρίση λόγο, λεκτέα είναι τα ακόλουθα: Οι ενάγοντες εργάζονται στην εναγομένη δημοτική κοινωφελή επιχείρηση δυνάμει διαρκώς παρατεινόμενων συμβάσεων εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, και ειδικότερα στον παιδικό σταθμό που εκμεταλλεύεται το εναγόμενο Ν.Π.Ι.Δ. (και γιν εκκαλούν). Μετά την ψήφιση του Ν. 4093/2012, δεν τους καταβάλλονται τα επιδόματα εορτών και αδειάς, κατ'επίκληση της περίπτωσης 1 της υποπαραγράφου Γ1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ως άνω νόμου. Ωστόσο, σύμφωνα με τα όσα αναλυτικά αναπτύχθηκαν στη μείζονα σκέψη της παρούσας, η ανωτέρω διάταξη, με την οποία από 1-1-2013 καταργήθηκαν τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδειάς, τυγχάνει ανεφάρμοστη ως αντικείμενη στο Σύνταγμα και στις έχουσες υπερνομοθετική ισχύ διατάξεις των διεθνών συνθηκών, καθόσον στερεί το δικαιώμενο, ικανοποιητικό και αζητηреπές επίπεδο διαβίωσης χαμηλόμισθων Ελλήνων μισθωτών, όπως οι ενάγοντες. Λόγω δε του ανίσχυρου της ως άνω διάταξης, οι ενάγοντες δικαιούνται, καταρχήν, να λάβουν τα επιδόματα εορτών και αδειάς των ετών 2015-2017, κατ'άμεση εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 16 του Ν. 4024/2011, που ίσχυε πριν τη θέσπιση της κριθείσας ως αντισυνταγματικής διάταξης της περίπτωσης 1 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012, δεδομένου, άλλωστε, ότι οι πάσης φύσεως μηνιαίες αποδοχές τους δεν υπερβαίνουν το ποσό των 3.000,00 Ευρώ. Επομένως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο ομοίως έκρινε ανεφάρμοστη ως αντισυνταγματική τη διάταξη του Ν. 4093/2012 με τον οποίο περικόπηκε η καταβολή των επιδομάτων των Χριστουγέννων, Πάσχα και επιδόματος αδειάς

για τα έτη 2015-2017 παρόλο που οι ενάγοντες εργάσθηκαν στο εκκαλούν Ν.Π.Δ. ανελλιπώς κατά τα χρονικά διαστήματα από 16 Απριλίου μέχρι 15 Δεκεμβρίου κάθε έτους (αναφορικά με το επίδομα Χριστούγέννων), από 16 Δεκεμβρίου μέχρι και 15 Απριλίου του επόμενου έτους (αναφορικά με το επίδομα Πάσχα) και από 1^η Ιουλίου μέχρι και 30 Ιουνίου του επόμενου έτους (αναφορικά με το επίδομα αδείας), ορθά εφαρμόστε τον νόμο και τις αποδείξεις και ο πρώτος λόγος της υπό κρίση έφεσης πρέπει να απορριφθεί.

Κατά το άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ, για το ορισμένο του δικηγόρου της αγωγής πρέπει να περιέχει αυτή, εκτός άλλων, σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν, σύμφωνα με τον νόμο, την αγωγή και δικαιολογούν την άσκησή της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, ακριβή περιγραφή του αντικείμενου της διαφοράς και ορισμένο αίτημα, σε τρόπο ώστε να παρέχεται στον μεν εναγόμενο η ευχέρεια της άμυνας, στο δε Δικαστήριο η δυνατότητα ελέγχου του βασίμου, κατά τον νόμο, της αγωγής (βλ. ΑΠ 385/2000 Ελληνική 2000.1301). Επειδή, λοιπόν, είναι απαραίτητο να τίθενται υπόψη του Δικαστή με σαφή και ορισμένο τρόπο τα γεγονότα που θεμελιώνουν το δικαίωμα για το οποίο ζητείται η δικαστική προστασία, στο υποχρεωτικό περιεχόμενο της αγωγής περιλαμβάνονται αναπόφευκτα και η έκθεση των πραγματικών περιστάσεων που στηρίζουν το αίτημά της, το σύνολο με άλλα λόγια των γεγονότων, χωρίς την επίκληση των οποίων δεν είναι εφικτή η διάγνωση της επίδικης έννομης σχέσης. Στο θεμελιώδες δε, πρόβλημα, πότε και ποια πραγματικά γεγονότα θα πρέπει να μνημονεύονται και να συγκροτούν την ιστορική βάση της αγωγής, ο εγχώριος νομοθέτης προσχώρησε στη διδασκαλία του ουσιαστικού ή συγκεκριμένου προσδιορισμού, υπό τη σύγχρονη εκδοχή της, της λειτουργίας του κανόνα δικαίου, με συνέπεια τα πραγματικά περιστατικά της εμπειρικής πραγματικότητας που πρέπει ο ενάγων να περιλάβει οπωσδήποτε στο δικόγραφο της αγωγής του θα πρέπει να ανταποκρίνονται πλήρως στο περιεχόμενο του πραγματικού του εφαρμοστέου στην περίπτωση κανόνα του ουσιαστικού δικαίου, υποχρεούμενος έμμεσα να προσανατολιζείται και ναερός τουλάχιστον να επικαλείται την εφαρμοστέα στην περίπτωση νομική διάταξη (βλ. Ν. Νίκα Πολιτική Δικονομία II 2005 σελ. 142-143).

Τα εκκαλούν-εναγόμενα, με τον δεύτερο λόγο της υπό κρίση έφεσής του, υποστηρίζει πως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο εσφαλμένα και παρά τον νόμο έκρινε την αγωγή ως παραδεκτή και ορισμένη, ενώ όφειλε να την απορρίψει ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, διότι στο δικόγραφο αυτής οι ενάγοντες και ήδη εφεσβληται δεν αναφέρουν για ποιο χρονικό διάστημα προσλήφθηκαν, δεν εξειδικεύουν τη θέση εργασίας τους και τους ειδικότερους όρους παροχής της εργασίας τους. Με το περιεχόμενο όμως αυτό, και ο δεύτερος λόγος της υπό κρίση έφεσης, ο οποίος βάλλει κατά του στοιχείου του ορισμένου της υπό κρίση αγωγής,

πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Και τούτο, διότι, για την επιστήριξη και ευδόωση της αγωγής γινόταν επίκληση της γενικότερης, για το σύνολο των μισθωτών του ευρύτερου Δημόσιου τομέα των αμειβόμενων με ποσό που υπολείπεται αυτό των 3.000,00 Ευρώ μηνιαίως, αντισυνταγματικότητας της υποπαραγράφου Γ1 (περ.1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 ως αντικείμενης στις αρχές της ισότητας, της αναλογικότητας, του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, και, επομένως, αρκούσε, για το ορισμένο της υπό κρίση αγωγής, η αναφορά των εναγόντων στην ιδιότητά τους ως εργαζομένων του εναγομένου Ν.Π.Ι.Δ., στο οποίο εφαρμόστηκαν οι ανωτέρω αναφερόμενες αντισυνταγματικές διατάξεις, με τις οποίες επήλθε ολοσχερής κατάσχεση των επιδομάτων δώρων εορτών και αδείας. Καμία άλλη ανασφορά δεν απαιτείται σχετικά με τους κατ' ιδίαν όρους παραχής της εργασίας τους, δεδομένου ότι το αγωγικό τους δικαίωμα θεμελιωνόταν ακριβώς και μόνο στο αντίσχυρο εφαρμογής της διάταξης της υποπαραγράφου Γ1 (περ.1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012, ως αντισυνταγματικής, η οποία σημειωτέον αφορούσε το σύνολο των εργαζομένων του δημόσιου και ευρύτερου δημόσιου τομέα. Εξάλλου, μνημονεύοντας στην αγωγή τους οι ενάγοντες την εργασιακή τους σχέση με το εναγόμενο και ήδη εκκαλούν και, κατόπιν, αναφέροντας εκτενώς τους λόγους για τους οποίους κρίνεται αντισυνταγματική η ανωτέρω διάταξη (μη επιτρεπτό της κατανομής των μέτρων που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση της δυσμενούς και παρατεταμένης οικονομικής συγκυρίας, σε συγκεκριμένες, κατά κανόνα συνεπείς, κατηγορίες πολιτών – μειώσεις επερχόμενες αιφνιδιαστικώς και κλονίζουσες ριζικώς την οικονομική κατάσταση των μισθωτών του Δημοσίου, ανατρέποντας καισαυτάσεις, στις οποίες αυτοί είχαν καλόπιστα αποβλέψει – κατάργηση αξιώσεων για καταβολή προβλεπόμενων από τη νομοθεσία του, συμβαλλόμενου της ΕΣΔΑ, κράτους αποδοχών, αναγόμενων σε περιουσιακό δικαίωμα κατεργχών βιοπαρισττικό και προσλαμβάνον έντονο κοινωνικό περιεχόμενο – προσβολή μέσω των περικοπιών των επιδομάτων του δικαιώματος αξιοπρεπούς διαβίωσης μιας κοινωνικής ομάδας, ως προσβολή της ειδικής έκφρασης της υποχρέωσης του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου – επέμβαση στην περιουσία της κοινωνικής ομάδας των μισθωτών του Δημοσίου, απρόσφορη, δυσανάλογη και μη αναγκαία για την επίτευξη του επιδιωκόμενου από τον νομοθέτη σκοπού γενικού συμφέροντος, προσβολή της αρχής της ισότητας από την περικοπή των δώρων και του επιδόματος αδείας, που επιβαρύνει ιδίως όσους υπηρετούν στο δημόσιο, με αποτέλεσμα οι τελευταίοι να έχουν υποστεί σοβαρές οικονομικές απώλειες), οι ενάγοντες εκθέτουν πλήρως και πραγματικά εκείνα γεγονότα που συγκροτούν την ιστορική βάση της αγωγής, περιλαμβάνοντας στο δικόγραφό τους όσα απαιτεί ο εγγύριος νομοθέτης, ώστε έμμεσα να προσανατολίζεται η αγωγή στην επίκληση των εφαρμοστέων στην προκειμένη περίπτωση

νομικών διατάξεων και δη στην προσβολή των άρθρων 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 5 παρ. 1, 22, 25 παρ. 1 του Συντάγματος, 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., και 8 του Διεθνούς Συμφώνου για τα οικονομικά, κοινωνικά και μορφωτικά δικαιώματα, μέσω της θέσπισης και της θέσης σε ισχύ της διάταξης της υποπαραγράφου Γ1 (περ.1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012. Συνεπώς, μόνη η εμπριεχόμενη στην αγωγή μεία της ανωτέρω εργασιακής κατάστασης των εργαζόμενων, σε συνδυασμό και με τα λοιπά αναφερόμενα στην αγωγή, σχετικά με την ανπισυνταγματικότητα της υποπαραγράφου Γ1 (περ.1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012, παρείχαν στο μεν αναγόμενο την ειχέρεια της άμυνας, στο δε Δικαστήριο τη δυνατότητα ελέγχου του βασιμίου κατά τον νόμο της αγωγής, καθιστώντας την αγωγή αρκούντως ορισμένη, ως μη χρήζουσα περαιτέρω συμπλήρωσης δια της αναφοράς και λοιπών στοιχείων, τα οποία επικαλείται το εκκαλούν.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος έφεσης προς εξέταση, η έφεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της. Τέλος, δεδομένου ότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαίτερα δυσχερής, πρέπει τα δικαστικά έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας να συμφιησθούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων (άρθρα 179 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ανηρωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση, και

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτήν κατ' ουσίαν.

ΣΥΜΦΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στον Παλύγουρο, στο ακροατήριό του και σε έκτακτη Δημόσια αυτού συνεδρίαση, την 3^η Δεκεμβρίου 2019.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
θεωρήθηκε η σύμφωνη
Παλύγουρος 18/12/2019
Γραμματέας

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ